

Gaura Vāṇī

únor
2010

ŠRÍ ŠRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH

28. únor
Šrī Gaura Púrṇima

Šrí Vradža Vidžaj Mahótsava

Nitja-lilā-pravišta Óm Višnupáda 108 Šrí Šrímad Bhakti
Vaibhava Purí Gósvámí Mahárádža

1. výročí návratu Šríly Gurumahárádži do
věčných zábav Šrí Šrí Rádhá Góvindy

Sobota 20. února

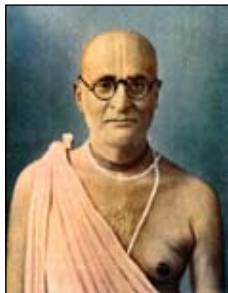
15.00 Šrí Nagar Sankírtan
19.00 večerní program

Neděle 21. února

11.30 Guru-púdža
17.00 nedělní program

Amrita Váni

Šríla Prabhupáda
Bhaktisiddhánta Sarasvatí

Je správné stát se materialistou?

My jsme služebníky Nejvyššího Pána. Proč bychom se měli stát materialisty? Hmotný požitek s sebou přináší neštěstí. Objekty našich smyslů, které vnímáme skrze podobu, chuť, vůni, dotek a zvuk nás ustavičně obtěžují. Neměli bychom se stát hmotnými požitekáři. Šrí Gaurangadéva řekl, že ten, kdo chce uctívat Pána, by neměl na materialistu dokonce ani pohlédnout.

Obklopíme-li se uspokojováním smyslů, zapomeneme na Pána a Jeho oddané začneme považovat za bezvýznamné. Člověk, který putuje po cestě oddanosti, by neměl pohlížet do tváří materialistů. Nejen že by se neměl dívat na materialisty, neměl by se dívat dokonce ani na ty, kteří se s materialisty sdružují. Jako lékař, který léčí naši hmotnou nemoc, nám Šrí Gaurasundara radí, „Nestýkej se s materialisty, nestýkej se s materialisty, nestýkej se s materialisty.“

Či společnost bychom si měli přát?

Náš duchovní mistr prohlásil, že *karma* a *gjána* jsou náboženstvím podvodníků. My bychom měli tyto dvě cesty opustit a následovat cestu oddané služby. Aby se tak stalo, měli

bychom se stýkat s těmi, kteří jdou přímou cestou oddanosti. Nejdůležitější věcí je stýkat se s pokročilejšími oddanými. Tou nejžádanější věcí je pro nás prach z lotosových chodidel Šrí Rupy Gósvámího. Šrí Rupa ustanovil misi Šrí Čaitanji v tomto světě.

Ve společnosti oddaných se naše oddaná služba pozvedne. *Karmí, gjání*, a jogíní nejsou oddaní, neboť podvádí sebe i ostatní. Jejich společnost by měla být zamítnuta. Je nepříznivé stýkat se s kýmkoli jiným nežli s oddanými.

Jak můžeme získat mentální sílu?

Jsme slabí a potřebujeme se stát mentálně silnými. Náš mentální stav se posílí, budeme-li s plnou vírou naslouchat *krišna-kathá* od živých oddaných. Bez společnosti oddaných je nemožné, aby se náš mentální stav posílil.

Přirozená pokora – skutečné bohatství

Šríla Bhakti Rakšak Šrídhara Déva-Gósvámí

V Kurmakšétře, hned za Purím na jihu, žil jeden Vaišnava, jménem Vásudéva. Trpěl leprou – ovšem jakou leprou? Spousty červů vypadávaly z jeho ran na zem. Aby tito červi neumřeli, sbíral je a znovu si je vkládal do ran. Byl to *bráhmana*. Jakýmsi způsobem ve svém nitru pochopil, že „Pán přišel a já tak dostanu příležitost se s Ním setkat.“ Maháprabhu do toho kraje skutečně přišel, zdržel se ale jen na chvíli a opět odešel. Když se Vásudévovi doneslo, že Pán, popisovaný jako nějaký „*sádhu*“ s výjimečnými schopnostmi, přišel a před pouhou chvílí odešel, zhroutil se samým zklamáním na zem. „Jak se to mohlo stát? Ani na okamžik mi nebylo umožněno Pána zahlédnout. Přišel a zase odešel a já se s Ním nemohl ani setkat, obdržet Jeho *daršan*.“ Maháprabhu už mezitím urazil téměř míli, když najednou pocítil něco, co Ho táhlo zpět. Začal proto utíkat; rozběhl se zpátky, našel Vásudévu a objal ho. Celé Vásudévovo tělo se změnilo. Lepra zmizela a namísto ní tělo oplývalo krásou.

Vaišnavové se cítí být spíše těmi nejubožejšími z ubohých. Jsou těmi nepokornějšími ze všech pokorných. Cítí se být nižšími nežli stéblo trávy. To je *dainya*, pokora. Bhaktivinód Thákura na jednom místě popisuje, jak můžeme rozpoznat, kdo je Vaišnava. Jak to pochopit?

Vnitřní žádost může být uspokojena jedině vědomím Krišny

Co je klíčem ke správnému úsudku? *Dainya*: pokora. Přirozená, skutečná pokora. Předstíraná pokora je bezcenná; předstírání se necení nikde. Skutečná pokora se může projevit pouze tehdy, když bytost cítí své spojení s autokratickým Pánem, svým Pánem. Pouze tehdy může cítit pokoru. Služebník autokrata nemá žádné postavení, žádné ego, či cokoliv jiného. Přirozená pokora tedy představuje bohatství. O jaký druh bohatství se to však jedná, že je schopno zajmout i autokrata?

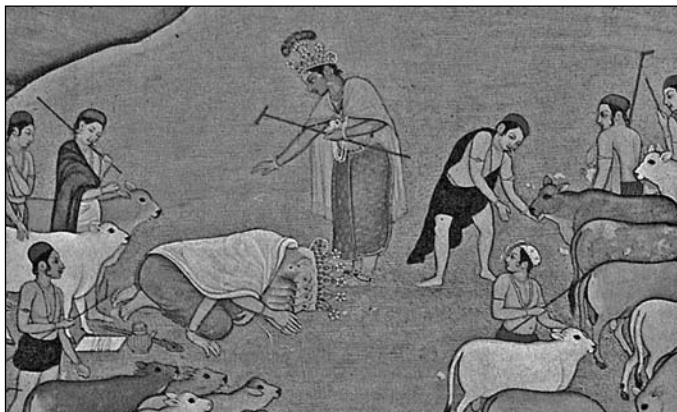
Opravdovému služebníkovvi se tohoto postavení k Pánovi skutečně dostává. On se cítí být ke svému upřímnému služebníkovvi také přitahován. On není bez srdce. Může být autokratem, to však neznamená, že by neměl srdce. Služba je tedy nutná, nic jiného. Jak může dosáhnout tohoto postavení, pokračovat a rozvíjet ho? Jak je to možné? *Šraddhá*, víra nám daruje pochopení. Pouze jedna věc je požadována a nic jiného: *laulyam api mulyam ekalam*. Považujeme se za velké oddané, ale ve skutečnosti jsme oddanými pouze svým oděním. Avšak skutečné vnitřní prahnutí, to by mělo vycházet z celého srdce. Pouze si to přej a získáš to, ovšem tohle chtění musí být nefalšované; musí být upřímné, *laulyam*. Potom ti nic nemůže přivodit potíže. Jestliže si to nepřeješ, nedosáhneš toho. Skutečnou hodnotu tedy

představuje pouze naše opravdová touha. Neodmítat to. Pochop hodnotu té věci, prahni po ní a dosáhneš jí. *Šraddhá*, víra je to, o co tady jde: to je ta věc, ta nejvyšší věc, která jediná dokáže uhasit mou vnitřní žízeň. Jakým způsobem však v sobě můžeme tohle upřímné prahnutí vyvinout? Stykem se *sádhuem* a s pomocí Písem se můžeme pokusit o naplnění naší vnitřní žádosti. Vnitřní žádost může být uspokojena jedině vědomím Křišny.

Nektar pokynů

Šrí Šrímad Bhakti Šrírúpy Siddhántí Gósvámí Mahárádži

- ☞ Není-li žákovo srdce vyčištěné, srdce Šrí Gurua se v něm neodrazí. Pouze díky nezměrnému štěstí se měsíc *bhakti*, který existuje v srdci Šrí Gurudévy, *mahá -bhágavaty*, zjeví v srdci žáka.
- ☞ Bezelstný žák, který touží po skutečném prospěchu, se téměř nikdy nesetká se špatným koncem.
- ☞ Žák, který se odevzdal lotosovým chodidlům *Sad-Gurua*, by měl mít neustále na mysli učení Šrí Rúpy Gósvámího „*Šrí Rúpa-šikšá*“ z Čaitanja Čarítámryty. Tímto způsobem by měl bez pokrytectví a s nejvyšší obezřetností kultivovat odnože *hari-kathá*, jakými jsou *šravana* a *kírtana*.
- ☞ Postrádá-li život *sádhaky* jednoduchost a obezřetnost, dospěje k pravému opaku svých vytoužených ideálů.
- ☞ Ze všech duší putujících tímto vesmírem obdrží jedna, která nashromáždila duchovní zásluhu za mnoho životů,

semínko rostlinky oddanosti. Tím semínkem je víra (*śraddhā*). K tomu všemu dojde milostí Krišny, která se projeví v podobě požehnání od Jeho drahého společníka. Žák, který je obdařen touto vírou, zasadí jako zahradník semínko ve svém srdci. Zalévá ho nasloucháním a opěvováním pokynů, plynoucích ze Šrí Gurudéových úst. Díky těmto činnostem začne rostlinka klíčit a postupně stoupá až k lotosovým chodidlům Šrí Krišny.

☞ Rostlinka oddanosti proniká tímto vesmírem, řekou Viradžou, Brahmálókou a Paravjomou, neboli duchovním nebem a pokračuje do Góloky Vrindávany, kde se přivine ke stromu přání lotosových chodidel Šrí Krišny. Zahradník, který je stále v tomto světě, zalévá rostlinku vodou naslouchání a opěvování, a tím vítá štěstí, jež prožívá při ochutnávání ovoce *prémy*.

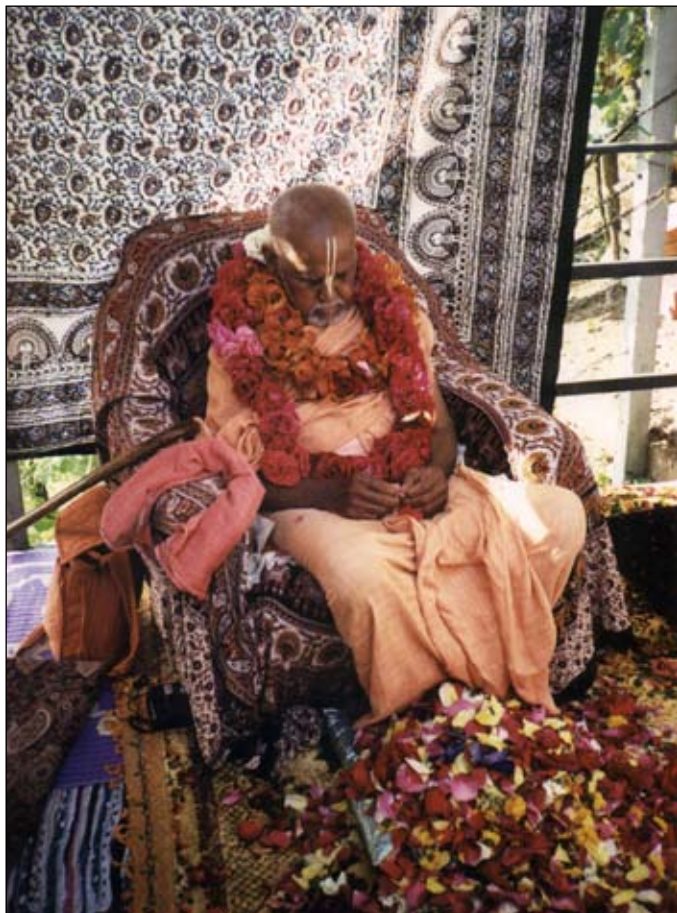
Tajemství lidského života

Óm Višnupáda Šrí Šrímad Bhakti Vaibhava

Purí Gósvámí Mahárádža

Kam odcházejí duše po smrti? Mnoho z nás se zajímá o to, kam odcházíme po smrti a kam odešli naši předci. V různých Písmech lze nalézt množství pojednání o onom světě. Ti, kteří nevěří v existenci jiných životů, či jiných světů, se nazývají ateisté.

Známý ateista a zastánce metody přímého poznání Čarvák nevěřil, že po smrti existuje život. Nepřijímal nic, dokonce ani důkazy Písem. Přijímal pouze to, co mohl vnímat přímo svými smysly. Šrímán Mádhváčárja však Čarváka umlčel. „Je-li tvoje metoda přímého poznání tvým jediným důkazem a za tímto tělem neexistuje duše, neboli neexistuje posmrtný život, potom tvoje názory nejsou nic víc než slova. Máš snad pro svoje tvrzení nějaký důkaz? Jestliže máš, pak uznáváš jenom slova. Jestliže nemáš, potom jsou tvá slova sama tím důkazem. Viděl jsi snad na vlastní oči, na základě jejichž vidění vedeš svoje žáky, že po smrti nic neexistuje? Tvoje rady se zakládají jen na několika slovech. Znamená to tedy, že uznáváš pouze slovní důkazy, jinak bys musel být potichu. Jestliže nesouhlasíš s domněnkami a přirovnáními, jak můžeš říci, že v těle neexistují orgány, jako třeba oči. Proč? Protože jsi schopen vidět pouze vnější část část oka, nikoliv však vnitřní. Představ si, že ti ajurvédský doktor předepíše, abys užíval čisté ghí, ale ty

Kde je lidská bytost, tam je také víra v Boha. Víra v Boha je darem lidské existenci.

nemůžeš přijmout rady svého doktora jako fakt, neboť jsou to pouhé kombinace slov. Nezveš tím snad svoji vlastní smrt?“

Prostí nevědomí lidé považují toto tělo tvořené pěti elementy za duši, čímž se ochotně poddávají Čarvákovi. Někteří považují za duši smysly a jiní zase životní vzduch. Budhisté určili inteligenci za duši, protože je jemnější než tělo. Tito všichni jsou ateisty. Jestliže není přijímáno znovuzrození, potom by měli být zavrženy jak védské rituály, tak požitek plynoucí z jejich výsledků a stejně tak by měla být zavržena i existence Boha, který udílí všechny výsledky. Vyvstanou-li vlivem poddanosti Čarvákovi pochyby o znovuzrození, potom člověk obdrží díky vážnému přestupku zapomnění na Nejvyššího Pána tělo nehybného objektu, jehož vědomí je zcela zakryté.

Duše se od hrubohmotného i jemnohmotného těla liší. Je věčná, nerodí se, neumírá, nevyvíjí se ani nestárne, jako je tomu u hmotného těla. Písma jako jsou *Smrti*, *Šruti*, *Purány* atd. to znovu a znovu potvrzují. Tak, jak je uvedeno v Písmech, ti, kteří znají duši jako věčnou, nemohou zamítnout teorii znovuzrození a závazně se tak podřídí ateistům. Jestliže si nepřipustíme existenci znovuzrození, potom se pokusy o osvobození z otroctví a ctnostné i nectnostné činnosti i s jejich výsledky stanou naprosto zbytečnými. Neprochází-li lidská bytost znovuzrozením a je-li stvořena pouze proto, aby zemřela, proč se potom člověk tolik stará o to, aby vypěstoval obilí k jídlu, aby si postavil střechu nad hlavou, proč oblečením zakrývá svoje tělo, proč se tak snaží o to, aby byli jeho žena, děti a příbuzní šťastní, proč se stará o svoji i jejich budoucí

prosperitu a doufá, že se dostaví radost ať už v tomto, nebo v dalším životě?

Zapomeňme teď na lidskou rasu a podívejme se na všechny ty nehybné objekty, na ty, jež neprochází zrozením a smrtí a také nevyvíjí tento druh snahy o přežití. Ardžuna, který byl zármutkem bez sebe, když přihlížel snahám svých příbuzných obětovat svoje životy v boji, byl na bitevním poli Kuruksětře poučen svým přítelem Pánem Krišnou o povaze věčné duše.

„Ó Ardžuno! Nikdy se věru nestalo, aby nebylo Mne, tebe, nebo těchto králů, a nikdy se nestane, že bychom kdy přestali existovat. Protože Já, stvořitel vesmíru a zdroj všech živých bytostí, jsem věčný, a stejně tak věčné jsou všechny živé bytosti.“ (Bhagavad-gítá 2.11)

„Stejně jako vtělená duše prochází v tomto těle z dětství do mládí a do stáří, tak přechází duše v okamžiku smrti do jiného těla. Moudrý člověk se touto změnou nenechá zmást.“ Výběr nového těla závisí na výsledcích činností, které byly vykonávány v předchozím těle. Toto je celé tajemství znovuzrození. (Bhagavad-gítá 2.12)

Kde je lidská bytost, tam je také víra v Boha. Víra v Boha je darem lidské existenci. Jestliže někdo říká, že víra v Boha je vyvolána nevědomostí lidských bytostí v jejich počátečním stádiu vývoje a že rozumovým uvažováním je víra postupně vypuzena, poukazuje tím jen na chybu, která se nemůže vždy a všude opakovat. Každý bude souhlasit s tím, že pravda je kdekoliv a v jakékoliv době stejná, neměnná a věčná. Přičteme-

li deset k deseti výsledek bude dvacet, sečteme-li deset a deset na jakémkoliv místě výsledek nemůže být nikdy dvacet pět. Víru v Boha můžeme obdržet i na vzdáleném ostrově. Jestliže se člověk snaží stát velkým, pak musí uznat existenci Nejvyšší Osobnosti Božství, jiných světů, znovuzrození atd.. Život který trvá jen několik dní, může být tímto posílen. Víra v Nejvyšší Osobnost Božství je samozřejmostí, která náleží lidským bytostem. Proto lidé vlastní tak vysoce vznešenou naději a dalekosáhlou vizi. Samotný Pán Krišna říká v Bhagavad-gítě:

„Všechny planety počínaje Brahmalókou neboli Satjalókou až dolů na nejnižší planetu, jsou dočasnými příbytky. Bytosti na těchto planetách jsou subjekty znovuzrození, avšak ti, kteří se Mně – objektu čisté oddanosti odevzdají, se již znovu nenarodí.“ (Bhagavad-gítá 8.16)

„Výsledkem ctnostných činností materialistů je, že odcházejí na nebeské planety. Poté, co výsledky svých zbožných činností vyčerpají, se znovu vrátí do tohoto světa. Lidé, kteří touží po ukojení smyslového požitku tím, že lpí na principech tří Véd, dosáhnou opakované zrození a smrt.“ (Bhagavad-gítá 9.21)

Ve Šrímad Bhágavatamu Pán říká: „Ó Uddhavo! I když lidé následují povinnosti předepsané jejich příslušné kastě, strachu se nezbaví. Hospodáři, kteří provádí oběti a uctívají polobohy, se za své zbožné činnosti dostanou v příštím zrození do nebe. Tam si užívají smyslový požitek stejně jako polobozi.“ (Šrímad Bhágavatam 11.10.23)

„Dokud má živá bytost na svém kontě kredit, jenž získala vykonáváním ctnostných činností, tak si užívá nebeských rozkoší. Avšak poté, co nashromážděné výsledky ctnostných činností úplně vyčerpá, spadne vlivem času znovu na tuto hmotnou planetu a to i přesto, že si to nepřeje.“ (Šrímad Bhágavatam 11.10.26)

Šrí Džagannáth Dás Bábádží Mahárádža

Šríla Bhakti Vallabha Tírtha Mahárádža

*gaurāvirbhāva-bhūmes tvaṁ nirdeṣṭā sajjana-priyaḥ
vaiṣṇava-sārvabhauma śrī jagannāthāya te namaḥ*

„Skládám ti svoje poklony, Džagannáthe. Zdobí tě titul *vaiṣṇava-sārvabhauma*, neboť jsi byl nejpřednějším Vaišnavou své doby. Jsi převelice drahý Pánovi a svojí božskou vizí jsi dokázal odhalit místo Maháprabhuova příchodu do tohoto světa.”

*vaiṣṇava-sārvabhauma-śrī-jagannātha-prabhu tathā
śrī-mayāpura-dhāmnas tu nirdeṣṭā-sajjana-priyaḥ*

„Dalším následovníkem v učednické linii je Džagannáth Prabhu, známý jakožto *vaiṣṇava-sārvabhauma*, ten, který je

drahý Vaišnavům. To on objevil svatý *dhám* Šrí Májápuru.”

Džagannáth Dás se narodil ve vážené rodině v kraji Tangail, v dnešní Bangladéši, kolem roku 1780. Jména jeho rodičů jsou neznámá. Po přijetí *paramahamsa-věše* se v Navadvípu a Vrindávaně oddával natolik příkladnému *bhadžanu*, že byl všemi *bhadžanánandími* přijat za jejich vůdce. V tomto světě pobyl po více než jedno století.

Během jeho pobytu ve Vradži dorazil do Vrindávany jistý profesionální kazatel Bhágavaty z Katwy, s vyhlídkou zisku peněz a slávy. Ačkoliv dokázal excelentně vyprávět Bhágavatu, odříkaví Vaišnavové neprojevovali o jeho kázání žádný zájem. Když se otázal na příčinu jejich nezájmu, vysvětlil mu Džagannáth spolu s dalšími oddanými, že takové kázání Bhágavaty, které je přednášeno člověkem s odlišnou motivací, nelze označit za skutečné vysvětlení Bhágavaty. Jeho slova nemůžou mít příznivý účinek na nikoho, dokonce ani na něho samotného. Díky jejich milosti se kazatel vzdal svého hmotného smýšlení a stal se natolik pokorným Vaišnavou, že vzdával své plné poklony každé živé bytosti ve svatém *dhámu*.

Bábádží Mahárádža byl sám odevzdaným *bhadžanánandím*, nevěřil však, že by mělo být nekvalifikovaným a hmotnými touhami naplněným žákům dovoleno jednat pod záminkou uctívání Svatého Jména takovým způsobem, který škodí službě Višnuovi a Vaišnavům. Méně způsobilé žáky, kteří přijali odříkavý stav, proto zaměstnal na zahradě nedaleko od svého obydlí, aby tak získal zeleninu vhodnou k obětování Božstvu a Vaišnavům. Jestliže nejsou smysly zaměstnány službou

Višnuovi a Vaišnavům, je nemožné dosáhnout způsobnosti ke správnému pronášení Jména a tak pocítit Jeho sílu.

Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí uvádí: „Učení Siddhy Džagannátha Dáse Bábádžího následovalo linii Rúpy Gósvámího: v žádném případě by nepřijal jakákoli pozlátka, snažící se způsobit zmatení božského sentimentu. Svaté Jméno pronášené s přestupky nelze v žádném případě ztotožňovat s čistým Jménem. Písma se vyjadřují o pozitivním efektu pronášení Jména s přestupky i bez nich, to však nelze srovnávat s pronášením Jména zbaveného deseti přestupků. Bylo by sebeklamem se domnívat, že se můžeme vědomě či nevědomě dopouštět jakéhokoliv z deseti přestupků a přesto účinně pronášet Svaté Jméno.“

S Bhaktivinódem Thákurou se Džagannáth Dás Bábádží setkal poprvé roku 1880. Druhé setkání se událo roku 1891, kdy strávili celou noc (bylo právě *ékádaši*) diskutováním *hari-kathá*. Bhaktivinód Thákura to popisuje: „Po probdělé noci se lidé z celé vesnice sešli v osm hodin ráno ke společnému *nagar-sankírtanu*. Je nemožné popsat extatické projevy Bábádží Mahárádži, kráčejícho v čele celé *kírtanové* skupiny. Přestože mu tehdy bylo už více než sto let, tančil a zpíval jako lev. Někdy zpíval tento verš: „Co je to za Božské Jméno, které Nitáj přinesl? Přišel na tržiště se Jménem, které prodává za cenu víry!“

Během svého zpěvu plakal a v extázi klesal k zemi. Potom jsem spatřil něco, co ještě nikdy předtím. Všichni ostatní byli nakaženi jeho náladou: jejich oči se zalily slzami a jejich vlasy byly zježené a přestože nebyli téměř schopni zpívat, zůstávali

ponořeni v *kírtanu* a divokém tanci.”

Urostlý *vradžavásí* jménem Biharí Dás byl osobním služebníkem Bábádží Mahárádži. Usadil Bábádží Mahárádžu do velkého proutěného koše a v něm ho nosil z místa na místo. I přes svůj vysoký věk měl Bábádží Mahárádža stále dobrý zrak, jen jeho víčka už visela dolů, proto když se chtěl na něco podívat, musel si je zvednout. Říká se, že Biharí Dásdží přinesl Bábádží Mahárádžu až k místu zrození Šrí Čaitanji Maháprabhua. Jakmile dorazili, vyskočil Bábádží Mahárádža z koše a dal se do šíleného tance a zpěvu „Džaj Sačínandana, Gaura-Hari”. Svoji božskou vizí dokázal označit místo Maháprabhua zrození a později také místo, na němž Kazi prorazil *mridangu*. Toto místo je známé jako Kholá-bhangar Danga a samozřejmě je to Šrívás Angan, místo na němž se Maháprabhu oddával Svým celonočním *kírtanům*.

S blížícím se odchodem Bábádží Mahárádži se jeho tělo stále více hrbilo a vypadal pohuble. Přesto však během *kírtanu* nadále tančil a během tance se natahoval do celé své výšky šesti stop. Když se během *kírtanu* nořil do extatického prožitku, vyskakoval někdy pět až šest stop do vzduchu. Svoji vysokou postavou a dlouhými pažemi dával lidem vzpomenout na Maháprabhua.

Džagannáth Dás Bábádží odešel z tohoto světa 25. února 1895. Šríla Bhaktivinóda Thákura při této příležitosti napsal: „V deset hodin ráno opustil letitý vůdce Vaišnavů svůj *bhadžan-kutir* v Koladvípu a vstoupil do svého věčného sídla. Siddha Bábádží Mahášaja se vydal do duchovního světa,

zanechávají tak celý tento svět v temnotě. Naše oči už nebudou nadále schopny pozorovat jeho extatický tanec při *kírtanu*. Kéž nám ze svého místa v duchovním sídle udělí svá požehnání.”

Přípravy na Pánův příchod

Šrí Čaitanja Bhágavata, Ádi Khanda 2.50–148

Šríla Vrindávana dás Thákura

Na stovky tisíc mil v okolí místa, nebo rodiny, v níž se zjevil Vaišnava, dosáhnou lidé osvobození a jakékoliv místo, které Vaišnava požehná svojí přítomností se stává svatým poutním místem. Proto se vůlí Šrí Čaitanji zjeví Jeho oddaní v mnoha různých zemích. Ačkoliv se narodili na různých místech, všichni se nakonec společně setkali v Navadvípu, neboť právě tuhle zemi si Pán vybral pro Svůj příchod.

Kdo je vůbec schopen popsat bohatství Navadvípu? Jediný *ghát* nabízí dostatek místa pro vykoupání statisíců lidí najednou. Milostí bohyně učenci Sarasvatí, byly stovky tisíců místních dětí, dospělých i starců znalých Písem. Všichni byli na svoje vysoké vzdělání velice pyšní a dokonce i mladí chlapci se nezdráhali vyzývat svoje učitele. Milostí Ramy, bohyně štěstí, se zde všem dobře dařilo, svůj čas ovšem marnili světskými činnostmi a za vrchol úspěchu považovali výhodný sňatek svých synů a dcer. Celý vesmír byl zbavený oddanosti ke Křišnovi a Balarámovi, a proto bylo možné pozorovat jak se pomalu

projevují budoucí příznaky věku Kali. Namísto náboženství se lidé věnovali plodonosným činnostem, pěli modlitby k bohyni Durze, někteří pyšně uctívali Višahari, bohyni hadů a jiní investovali velké bohatství do modlářství. Dokonce i takzvaným učencům zůstával skryt skutečný význam Písem a nikdo z nich nepřijímal náboženský princip pro tento věk – zpěv Svatých Jmen Pána.

To přivádělo k bezmeznému smutku všechny oddané, kteří zklamaně přihlíželi tomu, jak celý svět podléhá mámení Pánovy vnější energie. „Jak by jen bylo možné tyhle lidi osvobodit? Nedají se do zpěvu Svatých Jmen dokonce ani tehdy, když jsou k tomu nabádáni! Místo toho se bez ustání chvástají svým vzděláním a vysokým zrozením.“ Přesto zde však byli i velcí oddaní, kteří následovali své předepsané povinnosti, jako je uctívání Krišny, koupání v Ganze a rozmlouvání o Krišnových zábavách. Žehnali lidem tohoto světa a bez ustání se modlili: „Ó Krišnačandro, prosím, rychle projev těmto lidem Svoji milost.“

V té době sídlil v Navadvípu Advaita Āčárja, nejlepší ze všech Vaišnavů, který je opěvován po celém světě. Šrí Advaita Āčárja byl navýsost váženým učitelem. Dokázal vysvětlit veškerá Písma, která lze nalézt ve třech světech a oddanou službu Krišnovým lotosovým chodidlům označoval za esenci veškerého učení. Šrí Advaita Āčárja zapáleně uctíval Krišnu v podobě *šalagrám-šily* lístky Tulasí a vodou Gangy. Ponořen do velké duchovní extáze, volal hlasitě Krišnu. Tento zvuk byl tak mocný, že pronikal obalem vesmíru a bylo ho možné

zaslechnout až na vaikuntských planetách. Jakmile Pán Krišna zaslechl láskyplný nářek Advaity Prabhua, osobně se zjevil, neboť Pán je ovládán láskou Svých oddaných. Proto je Advaita Áčárja nejlepším ze všech Vaišnavů a Jeho oddanou službu nelze v tomto vesmíru s ničím srovnat. Takto sklíčený smutkem z toho, že lidé postrádají oddanost, pobýval Advaita Áčárja v Nadii. Jeho srdce bylo přirozeně plné soucitu, a proto stále milostivě přemýšlel o tom, jak živé bytosti osvobodit. „Jestliže Můj Pán sestoupí, dosáhnou všechny tyto pokleslé duše osvobození. K užívání Svého jména Advaita Simha se budu cítit být oprávněn teprve tehdy, až přiměji Mého milovaného Pána Vaikunty, aby sestoupil. Přinutím Pána Vaikunty ke zjevení v tomto světě a společně budeme tančit a zpívat a tak osvobodíme pokleslé živé bytosti.“ Takto odhodlán sloužil Advaita Áčárja s upřenou myslí nepřetržitě lotosovým chodidlům Šrí Krišnačandry. Pán Čaitanja opakovaně potvrdil, že sestoupil na žádost Šrí Advaity Prabhua.

Šrívás Pandit sídlil v Navadvípu. Pán Čaitanja si v Jeho domě užíval spousty zábav. Šrívás Pandit a jeho tři bratři neustále pronášeli Krišnova Jména. Tříkrát denně se koupali v Ganze a potom uctívali Pána Krišnu. V Nadii žilo také mnoho dalších nepoznaných oddaných. Vůlí Pána se Šrí Čandrašékhar, Džagadíš, Gopínáth, Šríman Pandit, Murári Gupta, Šrí Garuda Pandit a Gangadás narodili ještě před Pánovým příchodem. Tito a také spousta dalších oddaných mezi sebou udržovali přátelské vztahy a jejich srdce hořela při pohledu na lidi, kteří postrádali oddanost k Pánu Višnuovi. Společně se

scházeli v domě Advaity Prabhua, kde zaháněli svůj zármutek několikahodinovými diskuzemi o Křišnovi. Šrí Advaita Áčárja se společně s ostatními Vaišnavy pokoušel kázat, ale nikdo jim nebyl schopen porozumět. Sklíčený Advaita Áčárja se proto začal postit a Vaišnavové se dali do hlubokého nářku.

Lidé nechápali proč oddaní tančí a zpívají Křišnova Jména. Nedokázali pochopit kdo je Vaišnava a jaký význam má *sankírtan*, neboť jejich srdce byla naplněna touhou po bohatství a dětech. Všichni ateisté se Vaišnavům vysmívali.

Každý večer ve svém domě zpíval Šrívás Thákur se svými bratry hlasitě jména Pána Hariho. Ateisté, kteří tento zpěv slyšeli, trousili uštěpačné poznámky: „Jaké šílenství! Šrívás, ten *bráhmana*, přivodí zkázu této vesnice. Mohamedánský král je velice krutý. Jestliže se o tom *kírtanu* doslechne, bude celý kraj trpět.” Někdo jiný zase prohlásil: „Vyženu toho *bráhmanu* z vesnice, zbořím mu dům a strhnu ho do Gangy.”

Když se o tom Advaita Áčárja dozvěděl, vzplál hněvem. Nehledíc na to, zda je vhodně oděn, promluvil ke všem Vaišnavům. „Poslouchejte, Šrívási, Gangadási a Šuklambaro! Přinutím Křišnu, aby sestoupil. Osobně přijde a s vaší pomocí osvobodí každého kázáním oddané služby. Jestliže se Mi to nepodaří, projeví se ve Své čtyřruké podobě a chopím se Svého disku. Setnu hlavy všech ateistů a potom potvrdím, že je Křišna Mým Pánem a Já jsem Jeho služebníkem.” Ostatní oddaní také ronili slzy a po spatření ubohého stavu lidí se někteří dokonce rozhodli opustit svoje těla, zatímco jiní hluboce naříkali, pronášejíc Pánova Jména. Chování lidí jim

způsobovalo takové utrpení, že ztráceli chuť k jídlu. Když se oddaní vzdali veškerého hmotného pohodlí, Svrchovaný Pán se připravil ke Svému příchodu.

Na pokyn Pána sestoupil nejdříve v Rádha-déši Šrí Nitjánanda Ráma, který se neliší od Šrí Ananty. Pán Balaráma, který je oceánem milosti a dárce oddanosti, přišel jako Šrí Nitjánanda Prabhu. Zjevil se z lúna Padmávatí, ve vesnici Ékačakra, příznivého třináctého dne přibývající luny, v měsíci Magha. Pán, Jenž je původním otcem veškerenstva, přijal za Svého otce Hádáje Pandita, krále mezi *bráhmany*. Polobozi oslavovali Jeho příchod hlasitým voláním „Džaj! Džaj!” a z nebes zasypávali celou zemi květy. Od toho dne se začalo v kraji Rádha-déše všemu dařit. V oděvu potulného mnicha se Nitjánanda Prabhu vydal napříč světem, aby tak osvobodil pokleslé duše. Takto tedy sestoupil na svět Pán Ananta a nyní, prosím, naslouchejte o příchodu Pána Krišny.

Šrí Džagannáth Mišra žil v Navadvípu. Byl zrovna jako Vasudéva a dokonale si plnil všechny svoje předepsané činnosti. Byl nanejvýš ušlechtilý a nejlepší ze všech *bráhmanů*. Ve skutečnosti nejsem schopen ho k nikomu přirovnat. V jeho osobě bylo možné nalézt všechny dobré vlastnosti Kašjapy, Dašarathy, Vasudévy a Nandy Mahárádži. Jeho ženou byla počestná Sačídéví, Pánova věčná matka, jež je zosobněním oddané služby Svrchovanému Pánovi. Sačídéví porodila nejdříve osm dcer, které však všechny zesnuly. Po nich přišel na svět Šrí Višvarúpa, který byl přitažlivý jako Amor a Svým rodičům přinášel veliké potěšení. Již od Svého narození byl

zcela odpoután od světského požitku a už v raném dětství zrealizoval význam Písem.

Ve světě zbaveném oddanosti Pánu Višnuovi se začínaly postupně projevovat budoucí příznaky začínajícího věku Kali. Kdykoli nastane úpadek náboženských principů, Pán se zjeví. Pozorujíc úzkost Svých oddaných, vstoupil Pán Gauračandra Maháprabhu do těl Džagannátha Mišry a Sačidéví. Džagannáth Mišra a Sačidéví slyšeli jakoby ve snu Šrí Anantovo hlasité volání „Džaj! Džaj”. Jejich těla začala vydávat oslnivou duchovní záři, skrytou zrakům běžných lidí. Jakmile se polobozi v čele s Pánem Brahmou a Pánem Šivou doslechli, že Pán sestoupí, přišli Mu přednést svoje modlitby.

Šrí Vjása púdža

Nitja-líly-pravišty Óm Višnupády Paramahamsy 108
Šrí Šrímad Bhakti Vaibhavy Purí Gósvámí Mahárádži

05. 01. 2010

Šrípád Bhakti Sádha Muni Mahárádža

*upa nīya tu yaḥ śisyaṁ vedam adhyāpayed dvijah
saṅkalpaṁ sa-rahasyaṁ ca tam ācāryaṁ pracakṣate*

„Áčárja není někdo, kdo pouze uděluje posvátnou šňůru.
On trénuje svoje žáky v oběti a učí je důvěrnému významu

Véd. Takový duchovní mistr je podle svatých autorit *áčárjou*.“
(Manu Samhitá 2.140)

Guru není obyčejnou bytostí. Sad Guru je někdo, kdo stojí oběma nohama v duchovním světě. On není někým, kdo udílí nějaké vnější rady, nebo posvátnou šňůru. To není jeho jediná povinnost nebo činnost. „On cvičí svoje žáky v oběti a učí je důvěrnému významu Véd.“ To je jeho skutečná činnost. Co znamená, že „trénuje či vede svoje žáky k oběti?“ Znamená to, že my si tento svět neužíváme, a také ho pro naše potěšení nevykořisťujeme. My věci z tohoto světa obětujeme; my obětujeme našeho požitkářského ducha. Guru nás učí, jak dát Krišnovi všechny ty „pěkné“ věci, které si chceme užívat. On ze sebe nedělá Krišnu, ale spíše nás ke Krišnovi směřuje. Pouze nás učí, jak se stát Krišnovými služebníky.

„A učí je důvěrnému významu Véd.“ Co je tím důvěrným významem Véd? Základní pochopení je dáno v Bhagavad-gítě a samotný Krišna říká: „Toto učení z Bhagavad-gíty je největším tajemstvím ze všech tajemství. Není větší tajemství, než to, které je obsaženo ve slovech, která pronáším zde v Bhagavad-gítě.“ Můžeme říci, „ale vždyť my všichni už jsme Bhagavad-gítu četli,“ hodně z nás už ji četlo mnohokrát. Jaké je tedy to tajemství, co je to? To tajemství nemůžeš získat, nebo pochopit pouhým čtením. To důvěrné, toto tajemství, které se skrývá v učení Véd, neboli učení duchovního života, může být vyjeho pouze bona fide duchovním mistrem. *Divya jñāna hr̥de prakāśito*, on v našem srdci vyjevuje božské poznání o Nejvyšším, o světech, které se nacházejí mimo naše

chápaní. Nelze to pochopit tím, že si o tom přečteme, neboli jak samotný Krišna říká, „Já nemůžu být poznán někým, kdo to nepochopil.“ Duchovní mistr je tedy někdo, kdo nám v našem srdci může vyjevit božské poznání a kdo nás může vysvobodit z koloběhu opakovaných zrození a smrtí. Ať už v tomto, nebo v kterémkoliv jiném životě. My však nemusíme opouštět naše tělo, abychom to zrealizovali, abychom vstoupili do světa, kde nebudeme prožívat zrození, smrt, stáří a nemoci. To je duchovní mistr, to je božský mistr, „takový duchovní mistr je podle svatých autorit *áčárjou*.“

My jsme tak šťastní; a dle mého pochopení jsme obdrželi toho nejmilostivějšího a nejpokročilejšího mistra. On má tu sílu vyjevit ti Krišnu. A není tomu tak, že odchází, když opouští tělo, ani tomu tak není, že přichází, když přijímá zrození v tomto světě. Guru je věčným principem. On je vždy dosažitelný pro ty, kteří ho chtějí. Guru bude žít věčně v srdcích těch upřímných žáků, kteří se ho neustále snaží uspokojit. Proto se snažím svoje modlitby změnit. Nesnažím se prosit, „dej mi, či osvobod mě od tohoto, pomoz mi, pomoz mi, udělej to.“ Já už jsem přece vše dostal, ale zrealizoval jsem, že teď je mou povinností nalézt způsob jak splatit dluhy, které jsem nadělal. „Jak vás mistře můžu nyní potěšit? Co mám teď dělat?“ Tak by se měl člověk také modlit. Neměli bychom se modlit jen v našem osobním zájmu, správně bychom se měli modlit o to, jak mu rádně sloužit. Jak uspokojit Gurudévu a jak uspokojit Krišnu. Neboť uspokojíme-li Gurua, bude spokojený Krišna. Takové je pochopení *šástry*(Písma).

*ācinoti yaḥ śāstrārtham ācāre sthāpayaty api
svayam ācarate yasmād ācāryas tena kīrttitaḥ*

„*Āčárjou* je ten, kdo zcela porozuměl závěrům zjevených Písem a v jehož chování se zrcadlí hluboká realizace. Je živoucím příkladem, neboť významu Písem učí jak slovy, tak skutky.“
(Váju Purána)

Toto jsou opět vlastnosti *áčárji* a my je všechny nalézáme plně projevené v našem Gurudévovi. Toto místo (Šrí Šrí Rádhá Góvinda Gaudíja Math) funguje díky milosti našeho Gurudévy a ani na okamžik bychom neměli pochybovat o tom, že je tady Gurudévova ruka vždy přítomna, aby nás ochránila. Jste-li s Gurudévou spojeni, potom jste vždy pod jeho ochranou, tím si můžete být jisti. Někdy se to zdá být velice těžké, ale Gurudéva je zde neustále. Nakolik sedí Krišna ve tvém srdci, natolik je tam také přítomen Guru. Protože on je Mu velmi blízko, on je vždy s Krišnou. Měli bychom se snažit stát se odevzdanými našemu Gurudévovi a zrealizovat, „*koro more ātma-sātha*, vezměte si milostivě moji duši a učiňte mě stejným jako jste vy.“ Tím, že budeme následovat jeho pokyny, že s ním zůstaneme spojeni, staneme se stejnými jako on. Když vložíte železo do ohně, tak vyvine stejné vlastnosti jako oheň.

*Šrīla Gurudéva, Nitja-líla-pravišta Óm Višnupáda
Paramahansa Aštottara-šata Šrí Šrímad Bhakti Vaibhava Purí
Gósvámí Mahárádža kí džaj!*

Stálý chrámový program

Nedělní festival

17.00: Bhadžan • 18.00: Lekce • 19.00: Sandhja Árati •
19.15: Tulasí Parikrama • 19.30: Prasádam • 20.25 Šájan áрати

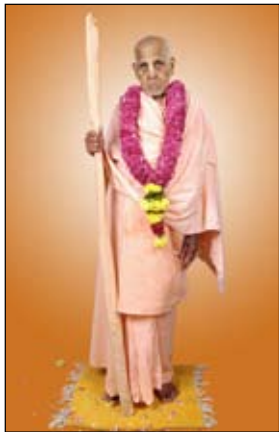
Ranní program (denně)

4.30: Mangala Árati • 4.45: Tulasí Parikrama • 5.00:
Bhadžan násl. Džapa • 7.15: Šringara Árati, násl. Bhadžan •
8.35: Čtení ze Šrímad Bhágavatamu • 9.15: Guru Púdža, násl.
Bhoga Árati • 9.30: Prasádam

Večerní program (denně kromě neděle)

19.00: Sandhja Árati • 19.15: Tulasí Parikrama, násl. Bhadžan
• 19.45: Lekce • 20.25 Šájan Árati, násl. Prasádam
Bhadžan: Duchovní písně za doprovodu
tradičních nástrojů • *Árati*: Chrámová ceremonie
• *Prasádam*: Duchovní vegetariánské jídlo

**Haré Kriřna Haré Kriřna Kriřna Kriřna Haré Haré
Haré Ráma Haré Ráma Ráma Ráma Haré Haré**

Ācārja Óm Viřnupáda řrí řrímad
Bhakti Vaibhava Purí Gósvámí Mahárádřa

**řRÍ řRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH
SRI KRISHNA CHAITANYA MISSION**

Wienerbergstrasse 29A/Top3 • 1120 Wien
Tel. 01/812 05 74 • www.radha-govinda.net